

O Velikom petku, uranjajući u šutnju pred Isusom obješenim na drvu križa, primjećujemo koliko su pune ljubavi riječi koje je izgovorio uoči toga, tijekom Posljednje večere. „Ovo je krv moja, krv Saveza, koja je prolivena za mnoge“ (usp. *Mk* 14, 24). Isus je htio prinijeti svoj život kao žrtvu za otpuštenje grijeha čovječanstva. Kao i euharistija, tako i muka i smrt Isusova na križu predstavlja misterij koji je ljudskom razumu nedokučiv. Nalazimo se pred nečim što bi ljudski gledano moglo izgledati apsurdno: Bog ne samo da je postao čovjekom, ne samo da je trpio da bi spasio čovjeka preuzevši na sebe teret čitave tragedije ljudskog roda, već umire za čovjeka.

Kristova smrt doziva u svijest svu bol i sva zla koja opterećuju čovjeka svih vremena: teški teret naše smrti, mržnje i nasilja koji još uvijek ostavljaju na zemlji krvavi trag. Gospodinova muka se nastavlja u trpljenju ljudi. Kao što s pravom piše Blaise Pascal, „Isus će biti u agoniji sve do svršetka svijeta; ne smije se spavati za toga vremena“ (*Misli*, 553). Ako je Veliki petak dan pun žalosti, to je, dakle, istodobno dan vrlo pogodan za ponovno buđenje naše vjere, kako bi naša nada postala čvršća i kako bi stekli hrabrosti da nosimo vlastiti križ s poniznošću, povjerenjem i predanošću u Boga, sigurni u njegovu potporu i njegovu pobjedu. U liturgiji toga dana se pjeva: *O Crux, ave, spes unica* – Zdravo, križu, nado jedina!

Benedikt XVI.
(*Opća audijencija, 8. travnja 2009.*)

26. ožujka <i>fra Filip Đurđević</i>	„Duh Istine upućivat će vas u svu istinu.“ (<i>Iv</i> 16,5-33)	VJERUJEM U DUHA SVETOGA. GOSPODIN I ŽIVOTVORAC
--	---	---

LECTIO DIVINA „Vjerujem...“

Molitveno-meditativno čitanje Svetoga pisma

U Onoga koji nam daje život u izobilju

26. veljače <i>fra Pero Džida</i>	„Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!“	RASPET, UMRO I POKOPAN. OTKUPITELJ ČOVJEKA
---	---	---

Vrata vjere koja vode u život zajedništva s Bogom u njegovoj Crkvi uvijek su nam otvorena. Preko njihova se praga može prijeći kada je Božja riječ naviještena, a srce dopusti da ga oblikuje milost koja preobražava. Proći kroz ta vrata znači krenuti na put koji traje cio život. Taj put započinje krštenjem, po kojem možemo Boga nazivati Ocem, a završava prijelazom iz smrti u vječni život, plod uskrsnuća Gospodina Isusa koji je, darom Duha Svetoga, htio učiniti dionicima svoje slave sve koji vjeruju u njega. (*Vrata vjere 1*)

PRIPRAVA: MOLITVENI POČETAK I ZAZIV DUHA SVETOGA

Molimo Duha Svetoga sposobnost oslušivanja, prosvijetljenost našega razuma i srce otvoreno primiti Božju riječ. Bez prisutnosti Duha Svetoga, zazvanoga u molitvi, nije nam moguće razumjeti Pisma njime nadahnuta.

- *O dođi Stvorče, Duše Svet...*
- *Psalam 22*
- *Molitva za dar vjere*

*Gospodine, (pogledaj sveta otajstva što vršimo).
Ti si predao svoga Sina da uništi naše krivice;
daj nam plod njegove muke: život vječni.
Po Kristu.*

Darovna molitva Velikoga ponedjeljka

ČITANJE I SLUŠANJE TEKSTA: **LK 23,33-56**

Čitajmo biblijski tekst s pažnjom; pokušajmo ga oslušivati kao prvi put. Bog nam se obraća ovom riječju. Otvorimo mu svoje srce.

- Razumijem li pročitani tekst?
- Što mi predstavlja problem u razumijevanju?

MEDITATIO – ORATIO – CONTEMPLATIO – ACTIO

Meditiraj: Što mi Bog želi reći po svojoj riječi?

Što mi Bog želi reći po svojoj riječi?

Ponovno pročitaj tekst i zadrži se na onome što te najviše dojmilo, ondje gdje te dotaknulo. Pokušaj u tišini odgovoriti na nekoliko pitanja (nije nužno odgovoriti na pitanja, pa čak niti na jedno, bitno je ući u odnos s Njime, dopustiti mu da te zahvati Njegov preobražavajući Duh):

- *S kakvom sviješću pristupam svojoj obitelji, svomemu poslu i obvezama? Djelujem li osrednje, ne razmišljajući uopće hoću li nekoga povrijediti svojim riječima i djelima?*
- *Uzdam li se samo u svoje snage; mogu li spasiti samoga sebe? U kojim trenucima (problemima, obvezama...) mogu iskusiti vlastitu nedostatnost? Molim li se tada Gospodinu: „Sjeti me se!“*
- *Što za kršćanina znači „dati svoj život za drugoga“? (v. Katekizam Katoličke Crkve, 599)*
- *Koje pitanje upućujem Gospodinu u teškim trenucima? Predajem li i ja svoj duh u ruke Očeve? (v. Katekizam Katoličke Crkve, 605)*
- *Koja je rečenica za mene danas sažetak evanđelja? Kako živim dano mi od Boga: kao nagradu za učinjeno dobro ili, s druge strane, kao kaznu za grijeh? (v. Katekizam Katoličke Crkve, 604)*
- *Vjerujem li da je Gospodin samo milosrđe?*

Moli: Što želim reći Gospodinu polazeći od ovoga teksta?

Koji osjećaji se bude u meni dok molim i meditiram Božju riječ?

Kontempliraj

U kontemplaciji se ne misli toliko na pročitani odlomak i na njegove pojedinosti, već se osjeća potreba da se bude samo s Isusom, da se Njega promatra, da Ga se sve više ljubi, da Ga se primi u svoje srce. Ostajem u šutnji. Dopuštam da mi Bog govori.

Djeluj

Ovo je finalni dio. Ovo je „rezultat“ prethodnih koraka. Želim posvjedočiti veliku poruku koju sam od samoga Boga primio i biti sa svojim bližnjim – bratom čovjekom.

ZAJEDNIČARSKI ODJEK BOŽJE RIJEČI

Svatko je pozvan, tko želi, podijeliti s drugima što mu je Duh nadahnuo. „Lectio divina“ je susret dviju osoba – čitatelja evanđelja i Duha Svetoga. Sam Duh nam otkriva osobu Isusa Krista kako bismo ga mogli susresti i iskusiti kao onoga koji rasvjetljava, uljepšava i osmišljava naš život. Vjerujem da želimo dijeliti dobro!

ZA NASTAVAK RASTA U VJERI

Kako je čudesan, i ujedno iznenađujući, taj misterij! Isus, premda Bog, nije htio svoje božanske prerogative zadržati isključivo za sebe, nije htio svoje božanstvo, svoju božansku slavu i moć koristiti kao sredstvo trijumfa i znak odijeljenosti od nas. Naprotiv, „oplijeni sam sebe“ preuzevši na sebe bijedno i slabo ljudsko stanje – Pavao, u vezi s tim, koristi veoma sadržajan grčki izraz da označi Isusov *kénosis*. Božansko obličje (*morphé*) u Kristu se sakriva pod ljudskim obličjem, odnosno pod našom zbiljnošću označenom trpljenjem, siromaštvom, ljudskom ograničenošću i smrću. U dubokom i stvarnom dioništvu u našoj naravi, dioništvu u svemu osim u grijehu, išao je do one granice koja je znak naše ograničenosti i smrti. Ali, sve to nije bilo plod nekog mračnog mehanizma ili slijepog usuda; bio je to radije njegov slobodni izbor i izraz pristanka uz Očev naum spasenja. A smrt kojoj je išao ususret – dodaje apostol – bila je smrt na križu, od koje ponižavajuću i goru čovjek ne može zamisliti. Sve to je Gospodin svega svijeta učinio iz ljubavi prema nama: iz ljubavi je htio „oplijeniti samoga sebe“ i postati naš brat; iz ljubavi je postao dionik našeg stanja, stanja svakog muškarca i svake žene. U vezi toga veliki svjedok istočne tradicije, Teodoret Cirski piše: „Budući da je po svojoj naravi Bog i budući da je bio jednak Bogu, nije to držao nečim velikim, kao što to čine oni koji su primili neku čast koja je iznad njihovih zasluga, već je, skrivajući svoje zasluge, izabrao najdublje poniženje i preuzeo obličje ljudskog bića“ (*Komentar na Poslanicu Filipljanima*, 2, 6-7).